

Hora zloby, víra a síla modlitby

Hošťálková 14.5.2017

Vstupní slovo: Luk. 1,26-28. 30-31. 38; Čtení: Mar. 11,22-26; Text: Jan 16,23b-24; Poslání: Kol. 3,12-17
Požehnutí: Nu. 6,24-26; Písňe: 221; mládež; Notička; 675; ZUŠ; 636

1. Úvod

Dnešní bohoslužby jsou přece jen trochu zvláštní. Jednak jsou zde spolu s námi děti, jednak si chceme připomínat Den matek. Ať je ještě máme, nebo už nemáme, chceme si připomenout, co pro nás znamenají, či znamenaly a především jim chceme vyjádřit svou vděčnost. Chceme dnes hovořit o víře, o modlitbě a co to pro nás znamená. Ptáte se možná, jak to souvisí s našimi maminkami? Troufám si říct, že našim matkám na nás hodně záleží, a že se za nás modlily a modlí. To si chceme také ukázat na malé scénce, kterou za chvíli uvidíme. Tato scénka je založena na dvou článcích vyšlých v časopisu Bratrstvo z ročníku 1969. Ten první je vlastně pohádka s názvem O Vojtovi a draku a napsal ji asi všem známý Svát'a Karásek. Píše se v ní o tom, jak na kopec nad městečkem přišel drak. Usídlil se ve sluji, v jeskyni, škodil lidem a oni se ho báli. V městečku žil Vojta Žahour, řeznický učerň a protože všichni muži museli někam odejít, byl nejsilnější ze slabých. Rozhodl se jednat a přes varování obyvatel se vydal na kopec, kde sídlil drak, se svou řeznickou sekerou, aby draka zlikvidoval. Dopadlo to špatně. Drak chytil Vojtu do tlamy, trochu si s ním pohrál a pak ho vyplivl směrem k městečku. Zbyla po něm jen ubohá hromádka, ze které trčelo jen pár kostiček. Drak jen vítězně zařval aby si lidé v městečku uvědomili, kdo je tady pánem a lidé byli zděšeni a říkali si – je tady drak, to je realita a co my s tím naděláme. Nevíme, jak se ten kopec jmenoval, možná to byla Drastihlava nebo Fojtovka, nebo kdo ví. Léta běžela, strach vládl a v městečku se narodil a žil Václav Žahour, prasnovec Vojtěchův. A o tom je druhý článek z Bratrstva od Věry Bösserové a tady začíná náš příběh.

scénka

2. Přece jen se vrhla do moře

Přece jen se ta hora zloby musela vrhnout do moře – i když tu žádné není. Tak jsme to slyšeli v této malé scénce. Vystupoval tam již zmíněný Václav Žahour a také babička Pařízková a další obyvatelé naší vesnice a byl tu drak, ta hora zloby. Kdo si myslíte, kdo byl v této scénce nejdůležitější? Jistě to jsou všichni, ale přece jen, koho byste nazvali tím nejdůležitějším? ---- Ano, byla to ta babička Pařízková. Byla to už babička a možná babičky moc nemusíme. Možná si představujeme, že krásní lidé, jsou lidé mladí, pěkně vyvinutí, upravení, namalovaní. To zvlášť vidíme u děvčat, u mladých žen. Jsou ideálem krásy. Ale je to tak? Možná to vidím trochu jinak proto, že mí rodiče už měli přece jen více let, když jsem se jim narodil. A tak jsem si mohl více uvědomit krásu starších a starých lidí. Ne už krásu, která se vidí, ale skutečnou krásu člověka, když už vnější vzhled není tak hezký a víc vynikne to, co je podstatné. V našem příběhu byla babička Pařízková. V čem byste viděli u ní to nejdůležitější, v čem bychom mohli říct, že byla krásná? --- Věřila, modlila se a pomohla. A proto byla důležitou postavou našeho příběhu.

3. S čím se setkáváme

V příběhu, který jsme si předvedli, vystupoval drak a důsledkem jeho přítomnosti byl strach, lidé ve vesnici se ho báli. Drak je jistě pohádková bytost, ale uvědomme si, kolik takových draků a dráčků ve svém životě máme a jak se jich bojíme. Jaké prožíváme strachy, jaký máme splín, jak třeba trpíme depresemi. A už nám ten drak přestane být pohádkovou bytostí a vidíme jej docela reálně. Stane se nám pak to, co lidem v naší vesnici, že se s tím jakoby smíříme, možná si zvykneme, je to prostě tady, je to realita, re-a-li-ta. Potřebujeme pak nějakou tu babičku Pařízkovou, která věří, a která to nechce jen tak odflinknout; která se modlí. Proto je tak důležité být ve společenství církve, kde se můžeme setkávat a navzájem si pomáhat. A kde jsou třeba i takové babičky, jako byla ta v našem příběhu. To platí pro děti i pro dospělé.

4. Modlitba v Kristově jménu

Z Bible jsme si četli dva příběhy. Jeden o fíkovníku bez ovoce, kdy Pán Ježíš připomíná svým učedníkům, že když se budeme modlit, tak se budou i hory pohybovat, druhý příběh, kdy Ježíš svým učedníkům připomíná, že ten pohyb nastane, když se budou modlit v jeho jménu. Hory bychom chtěli přesouvat, to by bylo něco, to by bylo vidět, ale co to znamená modlit se ve jménu Pána Ježíše? Mám obavy, že o tom panují trochu zmatené představy. Hodně rozšířená představa je, že to znamená v modlitbě na začátku nebo na konci prostě řekneme –

prosíme tě, Pane Ježíši, ve tvém jménu – a hotovo a šmytec. Ale je to prosba v Ježíšově jménu? Nebereme tak Ježíšovo jméno nadarmo, ke splnění svých přání, byť i sebelépe míněných? V naší době, v našich poměrech považujeme jméno za název, za pouhý zvuk. Proto se dětem dávají jména, která se rodičům líbí, které mají dobrý zvuk. Avšak jméno v příbězích Bible bylo víc než zvuk, znamenalo, kým ten který člověk je, co dělá, jaké má poslání, jaké je jeho vyznání. Tak jméno Ježíš v překladu znamená – Hospodin je spása. A říkáme, že se modlíme v Ježíšově jménu, pak to znamená, že Ježíš je naše, moje, tvoje spása, že s ním chci žít, že jemu chci naslouchat a jeho poslouchat. Znamená to prostě „Otče, buď vůle tvá“, jak se modlíme v modlitbě Páně. To není žádný fatalismus, žádná osudovost, to je vědomí, že Boží vůle je pro mne to nejlepší. Pak už nebude důležité, zda se budou pohybovat naše fyzické hory a kopce, pak se budou pohybovat spíš hory zloby kolem nás a v nás i hory strachu. Tak bych řekl, že se modlila babička Pařízková i ti, kteří s nevyspalýma očima říkali „věřím, pomoz mé nedověře“.

5. Závěr - modlitba matek

Připomínáme si dnes naše maminky, naše babičky. Otce a dědečky pochopitelně nepomíjíme. Pro vás děti, pro nás děti to znamená – buďte za ně vděční a dejte jim to najevo. Vím, že to někdy neumíme. A hlavně – nestydíme se za ně, že už nejsou jako vystřižené z módního žurnálu. Stály o nás a stojí o nás a záleží jim na nás. A vy maminky a babičky se nepovažujte za už odepsané a zbytečné; máte stále svůj úkol a význam pro své děti. A modlete se za ně; vím že to mnohé děláte.